

sikres, skal Ejeren have samme Byrde som andre Borgere, og han maa da finde sig i ikke at kunne tage Materiale fra den tørre Strand, naar dette virkelig kan medføre samme Fare som at tage det fra Forstranden.

Der er et andet Spørgsmaal, som tidligere har spillet en Rolle i Diskussionen, nemlig om de saakaldte „Haandsten“. Ærede Medlemmer ville erindre, at i Lovforslaget i Fjor stod der, at dette Forbud mod at tage Sten, Grus o. s. v. skulde ikke omfatte Sten, der ikke vare større end en knyttet Næve, og som kunde tages op med Hænderne. Den Bestemmelse satte man ind, tror jeg, af særligt Hensyn til Fiskernes Interesse, idet det siges, at Fiskerne rundt omkring ved Landets Kyster trænge til saadanne Haandsten, som de kunne binde i deres Net, og at det er vanskeligt for dem at faa Adgang dertil, naar de ikke kunne tage dem paa den tørre Strand. Med Hensyn dertil vil jeg gøre opmærksom paa, at, at hvis man tillader Stenfiskerne i Søen og paa Forstranden fra Baad at tage saadanne Sten op — hvilket i øvrigt vel ikke er meget praktisk, thi jeg antager, at man kan vanskelig fra en Baad række Hænderne ud og tage Sten op fra Bunden, men saaledes var det formuleret —, saa medfører det den Fare, at de kunne komme med deres Baade og fiske derfra, og naar saa Politiet kommer, sige de: vi have Lov til at være her, thi vi ville kun tage Haandsten, og saa længe Politiet er til Stede, gøre de ikke andet end at rage med Hænderne for at tage disse saakaldte Haandsten, men naar Politiet er gaaet, komme de frem med deres Redskaber og tage, hvad de kunne faa, Sten, Grus o. s. v. Jeg er mest tilbøjelig til at sige, at man ikke skal tillade den Slags Undtagelser, thi de føre alt for let til en Elusion af hele Loven. Hvis man derimod paa den anden Side udstrækker Forbudet til den tørre Strand, saa at Ejeren ikke maa disponere over disse Smaasten undtagen til sit eget Brug, altsaa ikke sælge dem eller overlade dem til de fattige Fiskere, kan det maaske mange Steder blive vanskeligt for disse at faa saadanne Haandsten. Selv om Ejeren mange Steder er tilbøjelig til at overlade Fiskerne Stenene enten gratis eller for en billig Penge, kan han ikke gøre det, da han kun maa tage til sit eget Brug. Jeg berører kun denne Vanskelighed, fordi jeg synes, at man ikke helt kan forbigaa den.

Grunden, hvorfor jeg er stemt for det Princip, der ligger i Forslaget om, at det

er det offentlige, der skal bestemme, om der skal fredes, og hvad der skal fredes, er den samme, som det ærede 11te kongevalgte Medlem fremhævede, nemlig, at det ikke er muligt, navnlig paa Kyster, hvor der er mange smaa Lodder, at skaffe almindelig Sikring, hvis den ikke omfatter hele Kysten. Man kan jo tænke sig det Tilfælde, at det overvejende Flertal af dem, hvis Jord grænser ud til Søen, vil have Sikring, medens 1 eller 2 af en eller anden Grund ikke vil være med, og saa betyder det hele ingen Ting. Der er blevet mig fortalt et Tilfælde herude fra Strandvejen, hvor Ejerne havde slaaet sig sammen for at faa Kystfredning, men Stenfiskerne eller Sandfiskerne, som de kaldes, havde købt en Lod ved Stranden, og de vilde naturligvis ikke have Kystfredning. Det hele blev derfor uden Virkning, fordi Fiskerne, naar de laa ud for Stranden, altid hævdede, at de laa ud for denne Lod. Det var ganske umuligt at overbevise dem om det modsatte, fordi deres Kættinger og Ankre gaa under Vandet og række til begge Sider. — Jeg vil med det samme gøre opmærksom paa, at hvis det som Regel skulde tillades en Ejer at tage Materialer fra sin egen tørre Strand, vil det samme kunne indtræde: At der er fredet en hel Række Ejendomme, som ligge ved Siden af hinanden, men at det hele dog bliver illusorisk, fordi der er Ejere, som saa benytte deres tørre Strand som Grusgrav, d. v. s. grave ned der og tage til Bunds, saaledes at der bliver et Hul. Kommer der nu Højvande og Storm, og Vandet faar Indpas gennem Hullet, er Følgen den, at Kysten ødelægges ogsaa for alle de andre.

Medens jeg altsaa i Realiteten med Hensyn til de materielle Betingelser for, at en saadan Kystsikring kan finde Sted, ikke har nogen Betænkelighed mod Loven og gerne vil være med dertil, kan jeg ikke sige, at jeg føler mig tilfreds ved hele det Maskineri, som er sat i Gang for at gennemføre hele denne Sag. Jeg finder det fuldstændig rigtigt, at det bliver en enkelt Mand, denne Kystinspektør, der maa antages at være en særlig sagkyndig Mand til at begynde med, og som efterhaanden jo maa faa meget Kendskab til Kysterne her i Landet — at det bliver en saadan Mand i første Linie, i hvis Haand Afgørelsen lægges med Hensyn til, hvad der skal sikres eller ej. Men jeg maa tilstaa, at jeg ikke har saa megen Tillid til Landvæsen- og Overlandvæsenkommissionens Kendskab netop til de Forhold, her er Tale om, at jeg med Tryghed vilde se Sagen lagt i